

HÖGSTA DOMSTOLENS DOM

meddelad i Stockholm den 31 oktober 2012

Mål nr

B 5908-10

KLAGANDE

1. R S F

Ombud och offentlig försvarare: Advokat C T

2. L G

Ombud och offentlig försvarare: Advokat J K

3. J A

Ombud och offentlig försvarare: Advokat J H

4. F N

Ombud och offentlig försvarare: Advokat A M

5. P H

Ombud och offentlig försvarare: Advokat P L

MOTPART

Riksåklagaren

Box 5553

114 85 Stockholm

SAKEN

Grovt narkotikabrott m.m.

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Svea hovrätts dom 2010-11-26 i mål B 7273-10

DOMSLUT

Högsta domstolen ändrar på det sättet hovrättens dom att Högsta domstolen

beträffande R S F bestämmer påföljden för den samlade brottsligheten till fängelse ett år åtta månader,

beträffande L G bestämmer påföljden för den samlade brottsligheten till fängelse tre år,

beträffande J A

dels bedömer gärningarna i punkterna 7, 9 och 12–14 i åtalpunkten 8 i bilaga 1 till tingsrättens dom som narkotikabrott enligt 1 § första stycket 6 och 2 § narkotikastrafflagen (1968:64),

dels bestämmer påföljden för den samlade brottsligheten till villkorlig dom med samhällstjänst 75 timmar; om fängelse i stället hade valts som påföljd, skulle fängelse två månader ha dömts ut,

beträffande F N

dels bedömer gärningen i punkten 2 i åtalpunkten 9 i bilaga 1 till tingsrättens dom som narkotikabrott enligt 1 § första stycket 6 och 2 § narkotikastrafflagen (1968:64),

dels bestämmer påföljden för den samlade brottsligheten till villkorlig dom med samhällstjänst 100 timmar; om fängelse i stället hade valts som påföljd, skulle fängelse tre månader ha dömts ut, samt

beträffande P H

dels bedömer gärningarna i punkterna 1–3, 6, 8 och 9 i åtalpunkten 10 i bilaga 1 till tingsrättens dom som narkotikabrott enligt 1 § första stycket 6 och 2 § narkotikastrafflagen (1968:64),

dels bestämmer påföljden för den samlade brottsligheten till villkorlig dom med samhällstjänst 100 timmar; om fängelse i stället hade valts som påföljd, skulle fängelse tre månader ha dömts ut.

För försvaret av R S F i Högsta domstolen tillerkänns C T ersättning av allmänna medel med 57 969 kr. Denna kostnad ska stanna på staten. Av beloppet avser 43 145 kr 50 öre arbete, 2 990 kr tidsspillan, 240 kr utlägg och 11 593 kr 88 öre mervärdesskatt.

För försvaret av L G i Högsta domstolen tillerkänns J K ersättning av allmänna medel med 40 510 kr. Denna kostnad ska stanna på staten.

Av beloppet avser 30 591 kr arbete, 1 657 kr tidsspillan, 160 kr utlägg och 8 102 kr mervärdesskatt.

För försvaret av J A i Högsta domstolen tillerkänns J H ersättning av allmänna medel med 32 134 kr. Denna kostnad ska stanna på staten. Av beloppet avser 23 497 kr arbete, 2 210 kr tidsspillan och 6 427 kr mervärdesskatt.

För försvaret av F N i Högsta domstolen tillerkänns A M ersättning av allmänna medel med 27 615 kr. Denna kostnad ska stanna på staten. Av beloppet avser 19 882 kr arbete, 2 210 kr tidsspillan och 5 523 kr mervärdesskatt.

För försvaret av P H i Högsta domstolen tillerkänns P L ersättning av allmänna medel med 21 988 kr. Denna kostnad ska stanna på staten. Av beloppet avser 15 381 kr arbete, 2 210 kr tidsspillan och 4 397 kr mervärdesskatt.

YRKANDEN I HÖGSTA DOMSTOLEN M.M.

R S F yrkade i överklagandet att Högsta domstolen skulle i första hand avvisa och i andra hand ogilla åtalet för grov narkotikasmuggling. Han yrkade vidare att Högsta domstolen skulle ogilla åtalen för grovt narkotikabrott och i allt fall lindra påföljden. Högsta domstolen har meddelat prövningstillstånd endast såvitt avser frågan om påföljd.

L G har yrkat att Högsta domstolen sätter ned fängelsestraffet väsentligt.

J A yrkade i överklagandet att Högsta domstolen skulle frikänna honom från ansvar och i andra hand döma honom till en icke frihetsberövande påföljd. Han yrkade i allt fall strafflindring. Högsta domstolen har meddelat prövningstillstånd endast såvitt avser frågan om påföljd.

F N har yrkat att Högsta domstolen lindrar straffet.

P H har yrkat att Högsta domstolen dömer honom till en icke frihetsberövande påföljd, i första hand villkorlig dom eventuellt i förening med samhällstjänst, eller i allt fall sätter ned fängelsestraffet.

Riksåklagaren har medgett att påföljden mildras beträffande samtliga klagande.

DOMSKÄL

Bakgrund

1. Den brottslighet som hovrätten har dömt de tilltalade för kan sammanfattas enligt följande. R S F har smugglat in mefedron till Sverige, sålt mefedron till L G och bjudit ut mefedron till försäljning via e-post. L G har smugglat in mefedron till Sverige, köpt mefedron av R S F, sålt mefedron i mindre poster till fem personer, däribland J A, F N och P H, bjudit ut mefedron till försäljning via e-post och till R S F förmedlat kontakt med en presumtiv köpare av mefedron. J A, F N och P H har innehaft de mängder mefedron som L G har sålt till dem. De brott som de tilltalade har gjort sig skyldiga till redovisas närmare i det följande, varvid hänvisas till respektive åtalspunkt i bilaga 1 till tingsrättens dom när inte annat anges.

Lagregleringen

2. Enligt 1 § första stycket narkotikastrafflagen (1968:64) döms den som olovligen bl.a. överlåter, förvärvar i överlåtelssyfte, förvarar, bjuder ut till försäljning, förmedlar kontakter mellan säljare och köpare eller innehar narkotika, om gärningen sker uppsåtligen, för narkotikabrott. Straffskalan är fängelse i högst tre år. Om brottet med hänsyn till arten och mängden narkotika och övriga omständigheter är att anse som ringa är straffskalan enligt 2 § böter eller fängelse i högst sex månader. Om brottet är att anse som grovt döms enligt 3 § för grovt narkotikabrott. Straffskalan är då fängelse lägst två år och högst tio år. Vid bedömningen av om brottet är grovt ska särskilt beaktas om det har utgjort ett led i en verksamhet som har bedrivits i större omfattning eller yrkesmässigt, avsett särskilt stor mängd narkotika eller annars varit av särskilt farlig eller hänsynslös art. Bedömningen ska grundas på en sammanvägning av omständigheterna i det särskilda fallet.

3. Enligt 3 § lagen (2000:1225) om straff för smuggling döms bl.a. den som i samband med införsel till landet underlåter att anmäla en vara till tullbehandling och därigenom uppsåtligen bryter mot ett särskilt föreskrivet förbud mot eller villkor för införsel. Om en gärning som avses i 3 § gäller narkotika döms för narkotikasmuggling enligt 6 §. Straffskalan för narkotikasmuggling är fängelse i högst tre år. Om brottet är ringa döms till böter eller fängelse i högst sex månader (andra stycket). Straffskalan för grov narkotikasmuggling är fängelse lägst två och högst tio år (tredje stycket). Vid bedömningen av om brottet är grovt ska särskilt beaktas om det har avsett särskilt stor mängd narkotika, om gärningen har ingått som ett led i en verksamhet som har bedrivits i större omfattning eller yrkesmässigt, eller om

verksamheten eller gärningen annars har varit av särskilt farlig eller hänsynslös art.

Allmänt om rubricering och straffvärde vid narkotikabrott

4. Vid bedömningen av ett narkotikabrotts svårhet och straffvärde ska, som Högsta domstolen under senare år framhållit i ett antal rättsfall, även andra omständigheter än sort och mängd narkotika beaktas. Såväl frågan till vilken grad ett visst brott ska hänföras som straffvärdet av brottet ska bedömas på ett nyanserat sätt med beaktande av samtliga de omständigheter som är av betydelse. Vid en given sort är mängden narkotika endast en faktor bland andra som ska inverka på bedömningen. Mängdfaktorns relativa betydelse skiftar beroende på hur allvarlig brottsligheten är. Vid allvarligare brottslighet har den mer begränsad betydelse medan den vid mindre allvarlig brottslighet kan ha ganska stor betydelse. (Se bl.a. NJA 2011 s. 357 och Högsta domstolens dom den 11 juli 2012 i mål B 965-12 p. 11 med hänvisningar och p. 13.)

5. Av förarbetena till 3 § narkotikastrafflagen och av Högsta domstolens praxis framgår att beteckningen grovt narkotikabrott är avsedd för de allvarligaste gärningarna, sådana som ingår i en yrkesmässig eller organiserad narkotikahandel med inriktning på att i vinningssyfte sprida missbruk och utnyttja missbrukarnas beroende (se bl.a. Högsta domstolens dom den 11 juli 2012 i mål B 965-12 p. 12 med hänvisningar).

6. Av 2 § narkotikastrafflagen framgår att arten och mängden narkotika är av betydelse när det gäller bedömningen av om ett narkotikabrott ska anses som ringa. I förarbetena till 1993 års ändringar i bestämmelsen framhölls att ett narkotikabrott ska anses som ringa endast om det med hänsyn till samtliga omständigheter framstår som lindrigt och att arten och mängden narkotika

därvid har särskild betydelse. Det ringa brottet bör, sades det, i huvudsak vara förbehållet gärningar som består i eget bruk eller innehav för eget bruk. I fråga om innehav för eget bruk av amfetamin uttalades t.ex. att den då enligt praxis gällande gränsen åtta gram borde sänkas något. (Prop. 1992/93:142 s. 16 f.) Högsta domstolen har därefter med hänvisning till nämnda förarbetsuttalanden bedömt ett innehav av åtta gram amfetamin som narkotikabrott av normalgraden (NJA 1997 s. 522; se även Högsta domstolens dom den 20 september 2012 i mål B 1607-11 p. 6). Redan i ett tidigare rättsfall, NJA 1986 s. 736, hade innehav av en påse med fem–tio gram amfetamin bedömts som narkotikabrott och inte som narkotikaförseelse (den tidigare benämningen på ringa brott).

7. Högsta domstolen utgår i det följande från att mefedron inte skiljer sig från amfetamin på något för straffvärdebedömningen avgörande sätt i fråga om generell farlighet (se bl.a. NJA 2011 s. 357 p. 33).

Påföljdsvalet

8. Narkotikabrott av normalgraden har i rättspraxis många gånger ansetts vara ett brott av sådan art att det finns en presumtion för att påföljden ska bestämmas till fängelse.

9. I fråga om mindre allvarlig narkotikabrottslighet av normalgraden finns det emellertid förutsättningar för att döma till en icke frihetsberövande påföljd om förutsättningarna i övrigt för en sådan påföljd är uppfyllda. Det gäller framförallt om brottet avser innehav för eget bruk. I rättsfallet NJA 2008 s. 653 bestämdes påföljden till villkorlig dom med dagsböter vid innehav för eget bruk av kokain med ett straffvärde som låg på eller i närheten av allmänt fängelseminimum (fjorton dagar). Som en allmän utgångspunkt bör kunna gälla att villkorlig dom med dagsböter eller skyddstillsyn kan komma i fråga

även vid straffvärden som motsvarar fängelse i en månad (jfr Martin Borgeke, Att bestämma påföljd för brott, 2 uppl., 2012, s. 343). Skyddstillsyn anses generellt vara en mer ingripande påföljd än villkorlig dom. Härtill kommer att skyddstillsynen kan förenas med olika slags föreskrifter som kan ge påföljden ytterligare skärpa. Följden av detta är att det finns ett något större utrymme för att döma till skyddstillsyn (se NJA 2000 s. 314 och NJA 2008 s. 359).

10. Om straffvärdet är högre än som nu har sagts och det således finns skäl för fängelse (30 kap. 4 § andra stycket brottsbalken) kan en icke frihetsberövande påföljd likväl komma i fråga, om den kan förenas med samhällstjänst. Det gäller alltså om alternativet är ett kortare fängelsestraff. Något hinder mot att döma till samhällstjänst vid narkotikabrottslighet finns inte (prop. 1989/90:7 s. 20). I rättsfallet NJA 2001 s. 86 bestämdes påföljden för varusmugglingsbrott och narkotikabrott med ett straffvärde som motsvarade fängelse fyra månader till villkorlig dom med samhällstjänst. Högsta domstolen har även i andra avgöranden som gäller narkotikabrottslighet bestämt påföljden till villkorlig dom med samhällstjänst. Här kan pekas på rättsfallet NJA 2011 s. 357 (p. 38 och 40) och Högsta domstolens dom den 29 augusti 2012 i mål B 5765-10 där straffvärdet i båda fallen motsvarade fängelse tre månader. (Jfr dock NJA 2001 s. 570.)

11. Som en allmän utgångspunkt bör kunna gälla att villkorlig dom eller skyddstillsyn i förening med samhällstjänst, trots brottslighetens art, kan komma i fråga om det väsentligen gäller innehav av narkotika för eget bruk och straffvärdet inte är högre än att det motsvarar fängelse tre månader. Om det däremot gäller distribution av narkotika eller om straffvärdet är så högt att det motsvarar mer än fängelse tre månader bör brottets art i allmänhet få ett sådant genomslag att påföljden får bestämmas till fängelse. Även i fall av detta slag kan dock särskilda skäl ge anledning att döma till skyddstillsyn (se 30 kap. 9 § andra stycket brottsbalken och p. 9 ovan).

R S F – rubricering och straffvärde

12. R S F har i enlighet med hovrättens dom gjort sig skyldig till *dels* narkotikasmuggling av cirka 100 gram mefedron (åtalpunkt 1), *dels* narkotikabrottslighet bestående i två överlåtelser av mefedron till L G i poster om cirka 100 gram respektive cirka 200 gram (åtalpunkt 2) och i att han vid ett tillfälle via e-post har bjudit ut mefedron i poster om hekton till en person som L G hade tipsat honom om (åtalpunkt 4). Brotten var begångna under tiden december 2009 till januari 2010. R S F har i enlighet med domen även gjort sig skyldig till ringa dopningsbrott (åtalpunkt 17).

13. R S F, som själv inte missbrukar narkotika, har i vinningssyfte smugglat in, bjudit ut och sålt stora mängder mefedron med insikt om att narkotikan skulle säljas vidare. Brottsligheten har varit ägnad att leda till en omfattande spridning av narkotika. Att det har varit fråga om en relativt utvecklad handel med narkotika framgår inte minst av att han via e-post till en presumtiv köpare förklarar sig vara beredd att sälja mefedron i poster om hekton och att han, i uppenbart syfte att minska riskerna för sig själv, engagerat en annan person (sedermera medtilltalad) som mottagare av, och för att hämta ut, postförsändelser med narkotika och även utnyttjat dennes bankkonto för insättning av betalning för narkotikan. I utredningen saknas stöd för att brottsligheten – som ägt rum inom en relativt kort tidrymd – har utgjort ett led i någon organiserad narkotikahandel. Omständigheterna är likväl sådana att det är fråga om grov narkotikabrottslighet. En straffvärdehöjande omständighet är att R S F fört in narkotika till Sverige (se t.ex. Högsta domstolens dom den 17 juli 2012 i mål B 1018-12 p. 14–17). Straffvärdet av den samlade brottsligheten motsvarar fängelse två år sex månader.

L G – rubricering och straffvärde

14. L G har i enlighet med hovrättens dom gjort sig skyldig till narkotikabrottslighet bestående i
- att under januari 2010 i huvudsakligt överlåtelsesyfte från R S F ha förvärvat dels cirka 100 gram mefedron, dels cirka 200 gram mefedron samt att ha förvarat nämnda partier (åtalspunkt 2)
 - att under januari 2010 via e-post till R S F ha förmedlat kontakt med en person som varit intresserad av att köpa hektoposter mefedron (åtalspunkt 3)
 - att vid 16 tillfällen under tiden september 2009 till januari 2010 ha överlåtit sammanlagt cirka 73 gram mefedron till J A (åtalspunkt 8)
 - att vid åtta tillfällen under tiden september 2009 till januari 2010 ha överlåtit sammanlagt cirka 67 gram mefedron till F N (åtalspunkt 9)
 - att vid nio tillfällen under tiden oktober 2009 till januari 2010 ha överlåtit sammanlagt cirka 38 gram mefedron till P H (åtalspunkt 10)
 - att i januari 2010 ha överlåtit cirka fem gram mefedron (åtalspunkt 12)
 - att i februari 2010 ha överlåtit cirka två gram mefedron (åtalspunkt 14).
15. L G har i enlighet med hovrättens dom även gjort sig skyldig till narkotikabrott (normalgraden) bestående i att han vid ett tillfälle i december 2009 via e-post bjudit ut mefedron till försäljning till en okänd person (åtalspunkt 1 i bilaga 2) och under en period i januari 2010 via e-post bjudit ut mefedron till försäljning till en person (åtalspunkt 5). Han har vidare i augusti 2009 gjort sig skyldig till narkotikasmuggling av cirka tio gram mefedron och smuggling av cirka tio gram methylon (åtalspunkt 6) samt till ringa narkotikabrott bestående i bruk av mefedron (åtalspunkt 7).

16. L G har under en inte obetydlig tidsperiod i vinningssyfte handlat med narkotika via e-post genom kontakter som han hade fått över internet. Han har köpt mefedron i överlåtelsesyfte, bjudit ut och överlåtit mefedron till för honom okända personer och förmedlat kontakt mellan en köpare och en säljare av mefedron. Gärningarna i punkt 14 ovan, som ska ses tillsammans med gärningarna i punkt 15, har utgjort led i en handel med narkotika som har varit ägnad att leda till en omfattande spridning av narkotika, inte minst till ungdomar. Brottsligheten ska bedömas som grov enligt 3 § narkotikastrafflagen. Straffvärdet av den samlade brottsligheten motsvarar fängelse tre år.

J A, F N och P H – rubricering och straffvärde

17. J A, F N och P H har i enlighet med hovrättens dom gjort sig skyldiga till narkotikabrottslighet bestående i innehav av de mängder mefedron som L G har sålt till dem vid 16, 8 respektive 9 tillfällena (se p. 14 ovan).

18. De brott som J A, F N och P H har gjort sig skyldiga till ska bedömas som ett antal från varandra fristående brott (se NJA 1986 s. 736). Innehav av fem gram eller mer ska bedömas som narkotikabrott av normalgraden. Vid straffvärdebedömningen är utgångspunkten att innehav av upp till åtta gram motsvarar minimistraffet fängelse fjorton dagar (se Högsta domstolens dom den 20 september 2012 i mål B 1607-11 p. 6), innehav av tio gram motsvarar fängelse en månad och innehav av 15 gram motsvarar fängelse två månader (se Högsta domstolens dom den 20 juli 2012 i mål B 2100-11 p. 2 och 7).

19. För J A gäller det innehav vid 16 tillfällena, varav vid ett tillfälle cirka två gram, vid två tillfällena cirka tre gram, vid två tillfällena cirka fyra gram och vid sju tillfällena cirka fem gram. Två leveranser som betalades vid ett och samma tillfälle innehöll sammanlagt cirka tio gram. Ytterligare två leveranser som

betalades vid ett annat tillfälle innehöll sammanlagt cirka tolv gram.

(Åtalspunkt 8.) Av utredningen framgår att J A missbrukade narkotika vid den aktuella tiden och att han inhandlat mefedronet uteslutande för egen konsumtion.

20. Elva av brotten ska bedömas som narkotikabrott av normalgraden. Straffvärdet av vart och ett av dessa motsvarar fängelse 14 dagar. Fem av narkotikabrotten ska bedömas som ringa. Brottslighetens samlade straffvärde motsvarar fängelse två månader. (Jfr p. 18 ovan.)

21. För F N gäller det innehav vid åtta tillfällen, varav vid ett tillfälle cirka fyra gram, vid två tillfällen cirka fem gram, vid ett tillfälle cirka åtta gram, vid tre tillfällen cirka tio gram och vid ett tillfälle cirka 15 gram (åtalspunkt 9). F N har i enlighet med hovrättens dom även gjort sig skyldig till ringa narkotikabrott bestående i eget bruk av cannabis (åtalspunkt 2 i bilaga 2). Av utredningen framgår att F N och några kamrater brukade mefedron innan preparatet blev narkotikaklassat och tillgången ströps. Sedan han via internet fått kontakt med en person, som senare visat sig vara L G, som erbjöd sig att sälja mefedron till honom började han och kamraterna – de var ofta fem stycken, ibland fyra – att beställa mefedron av L G. Det var F N som gjorde beställningen via e-post. Mefedronet levererades i hans brevlåda några dagar efter beställningen. De delade upp den levererade mängden mefedron sig emellan och brukade mefedronet tillsammans under helgkvällar.

22. Av brotten bör sju anses som narkotikabrott av normalgraden och ett bedömas som ringa. Att narkotikan delvis köpts för att F N skulle dela partierna med kamrater bör i någon mån påverka straffvärdet i sänkande riktning. Straffvärdet för den samlade brottsligheten motsvarar fängelse tre månader. (Jfr p. 18 ovan.)

23. För *P H* gäller det innehav vid nio tillfällen, varav vid ett tillfälle cirka ett gram, vid fyra tillfällen cirka två gram, vid ett tillfälle cirka tre gram, vid ett tillfälle cirka fem gram, vid ett tillfälle cirka sex gram och vid ett tillfälle cirka 15 gram (åtalspunkt 10). *P H* har dessutom gjort sig skyldig till ringa narkotikabrott bestående i innehav av ett narkotikaklassat preparat, tramadol (åtalspunkt 11).

24. Tre av brotten är att bedöma som narkotikabrott av normalgraden medan sex av dem ska bedömas som ringa. Den samlade brottslighetens straffvärde motsvarar fängelse tre månader. (Jfr p. 18 ovan.)

Påföljdsfrågan

25. *R S F* har beträffande smuglingsbrottet gjort gällande att det föreligger skäl för påföljdseftergift eller i vart fall skäl för strafflindring eftersom han inte skulle ha smugglat in narkotikan om han inte hade blivit provocerad till detta av polisen. Högsta domstolen har med hänsyn till det beviljade prövningstillståndet vid sin bedömning av påföljdsfrågan att utgå från vad hovrätten har funnit utrett. Det gäller även vad hovrätten funnit utrett rörande den genomförda provokationen. Något skäl att beakta provokationen genom påföljdseftergift eller lindring av påföljden föreligger inte.

26. *R S F* var 19 år när brotten begicks. Med hänsyn till brottslighetens straffvärde finns det särskilda skäl för att döma honom till fängelse (30 kap. 5 § andra stycket brottsbalken). Hans ungdom ska beaktas vid straffmätningen (29 kap. 7 § första stycket brottsbalken). Påföljden ska bestämmas till fängelse ett år åtta månader.

27. Straffvärdet av den brottslighet som *L G* gjort sig skyldig till är så högt att straffet ska bestämmas till fängelse. Några skäl att avvika från ett straff bestämt efter straffvärdet har inte kommit fram. *L G* ska således dömas till fängelse tre år.

28. Beträffande *J A*, *F N* och *P H* kan följande antecknas.

29. *J A* är ostraffad så när som på ett godkänt strafföreläggande år 2009 för ringa narkotikabrott. Han lever sedan många år under ordnade förhållanden med fast anställning och han använder inte längre narkotika.

30. *F N* dömdes år 2004 för stöld till villkorlig dom och dagsböter. Han slutade använda narkotika i och med att han häktades i förevarande mål. Han är sambo och lever under ordnade förhållanden med fast anställning och egen bostad. Han behandlas för ADHD och för depressioner via öppenpsykiatri.

31. *P H* är tidigare ostraffad. Han lever under ordnade förhållanden och har inga missbruksproblem.

32. Villkorlig dom och dagsböter kan inte anses som en tillräckligt ingripande påföljd för *J As*, *F Ns* och *P Hs* brottslighet. Det saknas förutsättningar för att bestämma påföljden till skyddstillsyn för någon av dem (se p. 9 ovan).

33. Det saknas särskild anledning att befara att *J A*, *F N* och *P H* kommer att göra sig skyldiga till fortsatt brottslighet. Brottsligheten består i allt väsentligt av innehav för eget bruk och straffvärdet ligger på en nivå som, även med beaktande av brottslighetens art, tillåter samhällstjänst (se p. 10 och 11 ovan). Envar av *J A*, *F N* och *P H* är lämplig för och har samtyckt till samhällstjänst.

Det finns med hänsyn till det nu sagda särskilda skäl att bestämma påföljden till villkorlig dom som ska förenas med föreskrift om samhällstjänst (30 kap. 7 § andra stycket brottsbalken). Med hänsyn till straffvärdet bör antalet timmar samhällstjänst bestämmas till 75 för J A och till 100 för F N och P H.

I avgörandet har deltagit: justitieråden Ella Nyström, Gudmund Toijer, Lena Moore (referent), Ingemar Persson och Svante O. Johansson
Föredragande justitiesekreterare: Miriam Kantor